

БЕРНАРД РИХТЕР РОБИНЗОН ДВЕ

Превод от немски: Цветана Делибалтова, 1988

chitanka.info

Салфетката в чинията на Елсбет се беше изместила, а виличката на Гвендолин лежеше малко накриво в чинийката.

— Тц, тц — каза Бети и сложи всичко на мястото му.

Тя беше задължена чрез договор да стори това, но, от друга страна, ѝ доставяше удоволствие да се грижи за красиви предмети, да създава хармония и да има право да облича такива изящни дрехи, шити по поръчка, като тази дискретно елегантна рокля шемизета. Положително тя беше от „Диор“ и сигурно на повече от сто години, защото вече никой не шиеше рокли за жени на нейната възраст, освен може би ризи за мъртвите.

— Тц, тц — каза Бети весело.

Не само поради задълженията, произтичащи от строгите клаузи на договора, тя беше убедена, че насието и хаосът са само повърхностни явления. В дъното на душата си хората не желяеха нищо по-горещо от това да видят как възрастни дами пият следобедното си кафе — поне в неделните дни, когато каналите на ужаса бяха замлъкнали, — за да си спомнят за бабите си, които за нещастие трябваше да продадат. Хората бяха добри, дружелюбни и сантиментални. Обичаха да бъдат трогвани. Обичаха Бети и нейното разбиране за нещата.

— В края на краищата ти искаш хармония — тананикаше си тя, — целият свят жадува симпатия.

Тя погали с длан една от белите рози в кристалната ваза, приглади покривката на масата, която хармонираше прекрасно с топлия цвят слонова кост и запя, вперила поглед в тортата със сметанов крем:

— Бети, Елсбет и умната Гвендолин ви канят на чашка кафе.

Винаги трябваше да се съсредоточи и да успее да преодолее вътрешния глас в себе си, за да може да назове тази стара вещица Гвендолин умна. Но трябваше. И затова се беше задължила със собственоръчния си подпис, когато хората, търсеци таланти за предаването „Весела и щастлива“, я откриха в старопиталището и я ангажираха. Заради ябълковите ѝ бузки, които вече бяха започнали да повяхват. Смъртта ѝ отдавна беше решена работа. Първата седмица по пътя към смъртта се приемаха по 500 калории дневно, 300 — втората, а след това — нула калории и така, докато диетата за отслабване те пренесе в отвъдното. Но пътищата на съдбата са неведоми.

„Няма нищо по-хубаво от розовия цвят“, си помисли Бети и ѝ се прищя да близне покривката на масата. Но с още по-голямо удоволствие би похапнала от сметаната. Но вместо да направи това, си взе една бисквита. Отхапа от нея, отиде към прозореца и погледна навън или поне се престори, че поглежда. В действителност прозорецът беше нарисуван. Зад него се намираше студиото с жилището на Елсбет. С интерес Бети се загледа в също нарисуваното сиво небе на неделния следобед, наведе се напред, сякаш поглежда надолу към улицата, и хвърли крадешком поглед на екрана зад пердето. Десет процента от зрителите следяха предаването — тези цифри бяха изписани на екрана, — не е особено много, но за начало не е лошо. С явяването на Елсбет нещата бързо ще се променят. Освен това една допълнителна серия като нейната винаги е зависима от това, което става в главната серия. След секунда погледна старовремския часовник, поставен върху телевизора. Почти се пукаше от любопитство, както произтичащо от задълженията на договора, така и лично.

Но Робинзон все още седеше на пъна пред своята колиба. Изразът на лицето му беше неуверен, почеса се под коженото си елече по гърдите и погледна морето. Бети знаеше, че там, където той гледаше, действително има море — безкрайно, сиво-зелено, безутешно и за разлика от нейното небе — истинско. Робинзон седеше навъсен и отново се почеса, този път под колана от преплетени кожени ленти, който си беше направил преди години от кожата на убитата от самия него свиня. Тогава още не беше толкова мрачен и мръсен.

Бети поклати раздражено глава и изключи, след като се появи реклама. Почти в същия миг се звънна. Нейните дами, точни до минута. Гвендолин и Елсбет също бяха с договори.

Гвендолин, нежна и дребничка като самата Бети, но без ябълкови бузки, седна пъргаво до печката — според сценария тя винаги беше със студени крака — и чакаше с насмешлива усмивка, докато Елсбет разположи с пъшкане и сумтене своите деветдесет кила на стола. Тогава похвали приятната наредба.

— И тези цветя! Почти толкова красиви, колкото моите през миналата неделя. Спомняш ли си още герберите ми?

— Разбира се — отвърна Бети с хремав глас.

— Наистина чудесни — с очакване Елсбет постави малките си дебели ръце вляво и вдясно от чинията. Бебешки ръчички, които сякаш бяха напompани като розовите плажни дюшеци, с дълбоки гривнички по ставите и вместо кокалчета — с дупчици по пръстите. Тя носеше своя рубинен пръстен, безвкусна изработка, който би подходдал на ръката на Гвендолин. „Или бих могла да го нося вместо колан“, си помисли злобно Бети и придаде на лицето си израз на дружелюбна бабка.

— О, сладкиш! — възкликна Елсбет.

— Със сметанов крем — гласът на Гвендолин беше малко дрезгав. — Но по-добре е ти да се откажеш от него. Сметановият крем има ужасно много калории.

— Само едно малко парченце.

Елсбет беше истинска добродушна бабка. Простовата, незлобива, охранена и несъмнената звезда в серията. Бети се питаше какво намираха хората в това кюфте и сложи на Елсбет доста голямо парче от сладкиша в чинията, усмихвайки се подчертано сърдечно, за да може всеки да види, че тя е страшно мила и нежна баба, нито суха, нито тлъста; изключително мила и малко безцветна, което зрителят ще възприеме като нещо приятно на фона на останали две „специализирани“ възрастни дами.

— Моля, Гвендолин — каза тя. — Не вземай точно най-малкото парче! Ти наистина ядеш колкото врабче.

— Аз съм си врабче — отвърна Гвендолин — и ям като врабче. Баста!

Това беше кодовата дума за първата реклама, тридесет секунди, и Гвендолин прошепна:

— Днес ще ни вземат тортата, знаете ли? И знаете ли тогава какво ще стане с нас?

— Може би ново копие на серията. — Елсбет също шептеше, въпреки че беше излишно, а Бети отвърна пренебрежително:

— Глупости, за тази цел положително няма да наемат стари баби.

— Какво прави той? — попита Елсбет, като си пое дъх.

Те отново бяха в ефир, а когато предаването вървеше, едно от задълженията, включени в договора на Елсбет, беше да си поема

трудно въздух и да сумти. По дебелията ѝ намазана с тъмно червило горна устна висяха трохи.

— Мила, погледна ли какво става? Тези деца! Трябваше да ида с Бруми в зоопарка. Той обича пингвини — бебешко сините ѝ очи блестяха — и хипопотами.

— Разбира се, хипопотамите — обади се Гвендолин.

Тя натроши с погнуса своето парче сладкиш в чинията и не яде почти нищо, въпреки че положително беше страхотно гладна. Бети чу как червата ѝ куркат.

Не съществуваха Бруми, нито пък Тук, слабият като клечка внук на Гвендолин, който ходеше в зоопарка да гледа фламингото и, естествено, беше много по-умен от Марта, внучката на Бети, невзрачно момиче, което консумираше по три часа дневно различни серии на „Весела и щастлива“, а и как ли би могло да бъде иначе? Най обичаше Робинзон, също като баба си. Само че Марта не беше зависима от Робинзон като Бети. На измислените лица им беше много по-лесно, отколкото на истинските, да прекарат вечерите си и при това да изглеждат много по-истински, отколкото другите, по начина, по който водят своя живот, за да дадат възможност на зрителите на „Весела и щастлива“ да наблюдават наистина богата палитра от характери.

— Та какво прави той? — попита Елсбет.

— Седи пред хижата си и не се държи много прилично — Бети сведе очи.

— Отново ли върши срамни неща? — Разбира се, Гвендолин използва възможността да ядоса Бети с намеците си. Затова се задължаваше в договора.

— О, не — Бети почувства как се изчервява.

— Жалко — каза Елсбет и си взе ново парче от сладкиша.

— Мисля, че остарява и става скучен. Вече изобщо не се бори. Примирил се е.

— Той е самотен — каза Гвендолин. — Просто му липсва жена, от години го повтарям, и на компанията вече писах няколко пъти: той има нужда от жена. Любов, семейно щастие, деца.

Достатъчно показателен беше фактът, че именно Гвендолин говореше това, една съсухрена стара мома, но Бети знаеше, че тя трябва още малко да изясни позицията на програмата. Беше ѝ

подчертано: никаква промяна, плавен преход, „смяна на караула“, нищо повече. Затова каза нелюбезно:

— Но Робинзон няма жена. Никога не е имал! Това би било абсурдно. За това има други серии — „Тримата пионери“, „Бонанца“, „Пещерните деца“, „Нощи на Южния полюс“. Дори „Гарзан“ е някак си семейна серия, с Джейн и маймуните. Но Робинзон трябва да е сам, около него да няма жива душа.

— Така е — обади се Елсбет.

— Погледнато от една страна, е така — отстъпи Гвендолин и умело насочи разговора към основната тема на предаването, — но, от друга страна, и той днес всъщност не е сам, нали? Днес идва този ужасен капитан Силвър, така ли е?

Високомерно тя изглежда първо Елсбет, после Бети.

Тя наистина будеше омраза. Винаги трябваше последната дума да е нейна. Просто беше най-отвратителната баба на всички времена.

— О, да, да! — Елсбет плясна с ръце и ушите ѝ се зачервиха от възбуда.

— Бети, моля ти се, включи! Може би той вече е там.

— Не — каза Бети, — има още време. Според програмата идва в четири часа. Дотогава има още близо половин час.

Появи се сигнал, че започва втората реклама, и Бети се отпусна. Мониторът под чинията ѝ показваше, че процентът на зрителите се е увеличил и двете други серии — „От клуба на капитаните“ и „Трима възрастни мъже“, са останали по-назад, но все още е много под интереса към оригиналната серия. Робинзон можеше да се гледа без прекъсване, трите допълнителни канала или двадесетте съвършено долнопробни канала с предавания за зрители от най-ниско равнище. Бети никога не можа да разбере точно защо толкова много хора обичаха да гледат през очите на другите. Може би по този начин те чувстваха, че се освобождават от една част от отговорността за видяното, или това им придаваше чувството, че са активни и в добра позиция. Колкото повече човек гледаше, колкото по-дълга беше веригата от наблюдатели, които също бяха държани под око, толкова по-лесно се понасяше може би фактът, че той сам е обект и че по всяко време може да бъде наблюдаван.

— Тц, тц — каза Бети по навик и рекламата вече беше свършила.

— Може би вече се виждат платната — подхвърли Елсбет.

С широко отворени очи тя гледаше сладкиша и вдигна със съжаление рамене, щом улови стоманеносивия поглед на Гвендолин.

— През миналата година — додаде тихо тя — Силвър беше с тези странни кървавочервени платна. И с ужасно знаме с череп и кости.

— Флаг — поправи я Гвендолин. — Може би дъхът му е бил на ром, но това много трудно можеш да подушиш, мила моя.

— Освен това тази година той е на служба при английската кралица. Вече не е пират и плува под друго знаме. Не гледаш ли вече серията за пиратите, Елсбет?

Бети хвърли поглед на Гвендолин и доля кафе. Колко тъпа беше тая Елсбет! Сигурно изобщо не знаеше как да свързва една с друга различни серии. Разбира се, тя имаше договор и не трябваше да разбира много-много, но когато преди две години Робинзон направи опит за самоубийство, Елсбет беше дълбоко убедена, че го е сторил от страх от канибалите. А Робинзон изобщо нямаше откъде да знае, че в копието на „Юнайтед артистс“ има канибали, морски чудовища, амазонки и други такива глупости. А и Елсбет не можеше да го знае официално, защото беше строго забранено да се поглежда в сериите на другите компании.

— Мисля, че е време — каза тя и отиде до прозореца. Гвендолин и Елсбет седнаха в удобните кресла. Бети включи и седна вдървено. Беше малко развълнувана.

Фрегатата на капитан Силвър наистина беше хвърлила котва в залива. Платната бяха нагънати и лодката току-що беше пусната на вода. Бети смяташе, че е разпознала капитан Силвър на палубата, но май че се лъжеше. Много от моряците носеха червени кърпи на главите си.

Робинзон беше слязъл на брега и неспокойно се разхождаше напред-назад, наблюдавайки приготовленията за излизане на сушата. Той ругаеше ужасно и жестикулираше енергично във всички посоки. Елсбет истински се забавляваше. Но според Бети днес той беше наистина невъзможен. Сигурно ядосваше и повечето от зрителите. Този мъж беше просто нетърпим. Никой няма да пролее сълза за него, между впрочем дори и Гвендолин. Бети въздъхна, като си спомни колко мил беше Робинзон преди години, когато и тя самата участваше във фамилната серия като млада жена и майка. Колко щастлива беше,

когато седеше пред екрана с многобройното си семейство и завиждаше на младия Робинзон за свободата, която имаше.

Той беше построил колибата си изобщо без инструменти и със собственоръчно усукани въжета беше направил примки, в които хващаше зайци и, разбира се, ги ядеше сурови, защото никога не успя да запали огън. Телевизионната компания се беше погрижила някак си праханта му винаги да е малко влажна. По-късно, когато му беше подарена светкавица и беше привикнал към печеното месо, почти се побърка от гняв, защото при първото си посещение капитан Силвър разръчка внимателно пазения огън и после го угаси с вода. Робинзон просто не желаше да разбере, че хората нямат желание да гледат охранен и доволен самотник. Те предпочитаха да го наблюдават как яде сурово жилаво месо и облизва росата по листата, защото изворът, от който черпи вода, отново е пресъхнал за няколко седмици. Сметнаха за много интересен момента, когато торнадо вдигна покрива на колибата му или когато Силвър му счупи лъка, измайсторен от Робинзон с много труд. Ясно беше, че на самия него тези неща не му харесваха чак толкова. В края на краищата десетилетното напрежение, което поддържаше серията, се дължеше на факта, че през целия си живот той водеше отчаяна борба, без да може да постигне някакво облекчение. Бети всъщност не проявяваше разбиране към невъзможното му поведение. Още мъничко смирение и енергия нямаше да навредят на образа му.

Лодката бавно прекоси лагуната и се приближи до брега и вече се чуваше как капитан Силвър си тананика: „Петнайсет души във ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо, и бутилка ром!“

— О, ужас — промълви Гвендолин в напрежение.

Робинзон беше прекратил разходката си. Стоеше, нагазил във водата, клатеше глава и издаваше диви викове. Бети си помисли, че днес той изглежда наистина ужасно в дългата си до колене роба, съшита от заешки кожи. В колана си беше затъкнал каменен нож, а косата и брадата си беше направил на стотици дребни къдрички с помощта на смес, приготвена от тиня и заешка урина. Когато започна див боен танц, къдриците му се полюшваха насам-натам. Очите му святкаха.

— Убиец, убиец — изкрещя той. — Торба с л...

— Днес е във форма — каза Елсбет.

— Намирам го много посредствен — Бети си взе бисквита от купата, преди Елсбет да успее да помете всичко, и я загриза нервно.

— Намирам, че е чудесно — заяви строго Гвендолин. Един сив кичур беше паднал върху челото ѝ. Слабото ѝ лице грееше.

Когато лодката се беше доближила на стотина метра до брега, Робинзон се обърна и побягна, мина покрай хижата си и се покатери по скалите. Остарява, бедният. По-рано беше пъргав като дивите кози, сега сковано се катереше по камъка и събуждаше съжаление.

Бети запя:

— Артрит и артроза, ревматизъм и подагра, о, бедни момко, ти няма да успееш.

Елсбет продължи:

— Аз мисля, че той е само за старческия дом, мъжът е вече старец, сега ще дойде злият капитан и ще докаже, че е така.

— Млъкнете! — заповяда Гвендолин, за да изглежда несимпатична. Това беше задачата ѝ като антибаба.

С известно усилие Робинзон стигна до тясната планинска пътека близо до „ковчега Бабалуга“, за който списанията с телевизионните програми започнаха от известно време да правят неясни намеци: „Моли ли се най-самотният човек на света?“, „Ковчегът на Робинзон — оргия или подозрение?“, „Черни литургии на скалистия остров?“ Разбира се, Бети беше много напрегната какво всъщност правеше в ковчега Бабалуга, но същевременно считаше, че тази малка тайна беше раздухана твърде много.

Вероятно той просто искаше от време на време да се скрие от камерите, а компанията беше изключително дискретна, що се отнася до вътрешността на ковчега, въпреки че иначе предаваше денонощно ВСИЧКО, което правеше Робинзон. В крайна сметка точно това беше смисълът на сериата, това я правеше интересна. Фактът, че от ковчега Бабалуга не се показва нищо, можеше да означава само едно — че в него се крие някаква измама. А Бети не се съмняваше, че пристигането на капитан Силвър ще разкрие тайната.

— Той иска да се скрие в дупката си — каза Елсбет важно и си пъкна в устата последната бисквита.

— Елсбет, това се казва ковчега Бабалуга.

— Да, Гвендолин.

Но Робинзон остави ковчега вляво от себе си и тръгна, накуцвайки, към отдалечения на стотина метра сипей, където бяха оставени „виковете му за помощ“.

— Колко скучно! — каза тихо Бети. — Той се повтаря.

Елсбет и Гвендолин също поклатиха глави. Действително беше ужасно това, което понякога сервираше този мъж на милионната си публика. Неописуемо си помисли Бети, наблюдавайки с погнуса големите колкото човешки ръст букви от камъни и клони. ПОМОЩ! Беше изписано под един трънак. ДОЛУ СЕРИЯТА РОБИНЗОН! Краят на лозунга беше поразместен от вятъра и дъжда и се четеше трудно, но Бети знаеше наизуст изречението от склона: ИСКАМ МОМЕНТАЛНО ОСВОБОЖДЕНИЕ!

Размахвайки своя кривак, Робинзон сновеше пред своя зов за помощ, за да е сигурен, че всички камери го следят. Това той беше направил вече сто пъти и Бети си зададе въпроса, как може да е толкова еднообразен след всичките тези години.

Междувременно капитан Силвър и дивите му моряци бяха стъпили на брега. Екранът беше разделен на две. Вляво куцаше Силвър в синята си униформа със златни копчета и с пагони, с дървен крак, папагал и черна превръзка на едното око, а вдясно Робинзон крещеше своите проклетия. Силвър, папагалът Кора и шестимата диви моряци пееха на висок глас пиратската песен, крачеха по пясъка и изпразваха във въздуха оръжието си. Богата на цветове сцена с добра хореография и първоначално Бети не разбра, че дивите шестима всъщност са седмина.

— Но това е Лу фон дер Вайден, министърът — изкрещя Елсбет. Малиненочервената ѝ уста беше широко отворена от удивление.

— Той играеше министър на труда — допълни Гвендолин.

— Да, от известно време не съм го виждала в правителствената серия.

Вечно научаваше всичко последна, горката.

— Изпадна в немилост — поясни дружелюбно Бети. Тя си беше донесла плетката и сръчно потропваше с иглите. Пуловерче за Марта.

— Но какво прави тук? — попита невинно Елсбет. — Да не пътува с някаква тайна мисия?

— Понякога се чудя как се класира изобщо за тази серия, Елсбет.

Бети с удоволствие отбеляза, че през последните десет минути зрителите се бяха увеличили с десет процента и броят им продължаваше да се увеличава. Контролният монитор под алпийската теменужка святкаше.

— Може би тя е отровила партньорката си — каза Гвендолин на Бети.

— О, Гвендолин, това не е честно — извика отчаяно Елсбет.

Тя си поплака малко, за да може всеки да види колко чувствителна, добросърдечна и глупава беше. Затова я обичаха зрителите. Защото и те самите бяха сантиментални, добросърдечни и глупави. Естествено, и мъничко кръвожадни. Доста кръвожадни, това не биваше да се забравя.

Капитан Силвър, Кора, дивите шестима и Лу фон дер Вайден стигнаха колибата на Робинзон, а Кора измъкна щифта от ръчна граната, с която капитан Силвър унищожи убежището на самотника, създадено с толкова усилия.

— Кой е с тебе, Силвър, убиец такъв? — изкрещя Робинзон и загледа страшно с разкривени черти на лицето.

Но постепенно започна да проумява, че нещо не е наред.

„И Робинзон, който се обмазва с мръсотии, си помисли доволно Бети, е запазил рудиментарно чувство за хармония.“

— Имаш рожден ден! — извика Силвър и започна да се изкачва. — Днес е твоят рожден ден! Ставаш на петдесет години и си помилван.

— О, боже — промълви Робинзон на едър план в своята половина от екрана.

— Доведохме твоя заместник — извика Силвър.

Той изрече ужасна ругатня, защото дървеният му крак се беше заклешил в една скална цепнатина.

— А, ето каква била работата — промълви Елсбет, за да може дори и най-глупавият зрител да види, че той не е единственият, който все още не разбира нищо.

— Чудесно, имаме нов Робинзон — каза Гвендолин, представителката на хитрите зрители.

— Тц, тц — Бети броеше бримките.

Робинзон забърза към ковчега Бабалуга, за да се спаси от Силвър. Защото положително щяха да го тикнат в старческия дом, с

начална диета 500 калории. Бети въздъхна и се усмихна на себе си, защото знаеше как ще завърши тази серия: хармонично, с прекрасен щастлив край и много сълзи на радост, пролени от зрителите отвън, които веднага ще се настроят срещу смъртта на Робинзон и положително тайничко не са съгласни с толкова брутален край на стария мъж, прекарал 40 години в самота. „Не се страхувай, всичко ще свърши добре“, си помисли Бети. Тя хвърли приятелски поглед към Гвендолин и видя доволна, че старата вещица примигва. „Подозира нещо, тя е хитра“, помисли доволно Бети. „Но не е достатъчно хитра.“

— Той просто е прекалено стар — каза колебливо Гвендолин. — Вече не може да се справи със самотния живот на острова, нали? Какво мислиш, Елсбет?

— Ами аз мисля, че е много МИЛ възрастен господин — изрече невинно Елсбет, но очевидно ѝ беше трудно да остане сериозна. Нещо ехидно проблесна в бебешките ѝ очи и веднага изчезна, когато погледна към Гвендолин с неподражаемо широко отворени клепачи. — Аз с голямо УДОВОЛСТВИЕ бих се запознала лично с него.

— И аз, Елсбет — Бети продължаваше да плете, — и аз.

Силвър стигна до пътеката в края на гората. Той се беше изпотил и отпи от шишето с ром, същото шише, което няколко секунди покъсно танцуваше по екрана на тънички крачка, срещна женско шише с ром и заедно с него изпя дуета на рома.

— Побъркахте ли се? — изсъска Гвендолин. — Как може да ме излагате така?

— Какво искаш да кажеш, мила?

— И аз не разбирам, Бети — проплака обидено Елсбет. — В последно време тя е толкова рязка.

Гвендолин отвори уста и бързо я затвори, щом се появи Робинзон. Плувал в пот, с напрегнато изражение на лицето той блъсна камъка, който заприщваше входа към пещерата, хвърли последен поглед към Силвър и изчезна в ковчега Бабалуга.

— Да — каза Бети, — това беше то. Мисля, че новият Робинзон прави добро впечатление.

— Все пак — Елсбет кръстоса ръце пред дебелия си корем и с удоволствие загледа Робинзон фон дер Вайден, на когото един от пиратите разкъса с нож дрехите, за да може публиката да го види гол и без всякаква украса по него.

— Силен е — каза Елсбет, — ще издържи двадесет години.

— Прилича на самата смърт — Гвендолин сякаш се беше съвзела от своя шок и отново взе важно думата. — Намирам, че старият беше десет пъти по-добър. Но какво говоря, даже двайсет пъти.

— Само не преувеличавай, моля те! — Бети остави плетката, погледна стария часовник, кимна, изпъшка и рече: „тц, тц“.

Вече беше изправена на крака, когато се чу звънът на вратата.

— Това е той — пропя тя, — ето го и него.

— Кой? — попита Гвендолин, но вече знаеше със сигурност, потъна колкото можеше в креслото си, стисна очи и заплака.

— Бедното ми дете — Елсбет сложи тлъстата си длан върху тъничката ръка на Гвендолин. — Всички трябва да слезем от сцената, един по-рано, друг по-късно.

Гласът ѝ беше сладък колкото и малиновата ѝ уста. Гърдите ѝ се поклащаха величествено, когато се надигна и изсумтя, както изискваше договорът.

Бети въведе Робинзон много тържествено. Тя го беше хванала под ръка и сияеше. Робинзон беше с тъмосин блейзър, бяла риза с папионка и сив панталон от мек вълнен плат, точно като възрастните господа от капитанския клуб. И той сияеше. Бети сметна за неприятен факта, че не му бяха махнали мръсната коса и брада, но същевременно осъзнаваше, че това е невъзможно, защото зрителите трябваше от пръв поглед да познаят в коя серия е попаднал Робинзон. Робинзон гледа Робинзон, те само можеха да поздравят компанията за чудесното хрумване, освен това Елсбет ще мине малко на заден план заедно с нейния тъп Бруми. Тя дори вече знаеше как се казва внукът на Робинзон: Йенс, симпатично диво момченце. Йенс и Марта, си мислеше щастливо Бети, ще са приятна двойка.

Когато най-сетне Елсбет се беше насумтяла и хвана Робинзон под ръка, трите запяха в хор: „Робинзон и цялата компания очакват с радост новите предавания.“

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.18-19/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.